

ner kun, at dette er den sande Betydning. Man siger, at dette ikke kan være noget Statsformaal, fordi det er saa lidet og saa ringe. Man har ikke ladet Statsmagten træde frem alene, man har ikke ladet Ministeriet tage Ansvar paa sig for at bevirke Rigsraadets Op-
hør og for at lægge Anliggenderne over paa Rigsdagen, med hvilken man da holdt ud, indtil man faae, at den nogenlunde søiede sig i de Forandringer, man ansaae nødvendige. Regjeringen vilde, uden at være bevæbnet med Rigsraadet, have fuldkommen saa stor Styrke ligeoverfor Rigsdagen, som den nu har med Rigsraadet bagved, og selv om den derved bringer denne Sag til Afgjørelse, bliver denne en saadan, som ikke er kommen tilstede med fuld Frihed, men som gaaer ud fra udenforstaaende Magters Tvang, men dette vil give sig tilkjende i Mistro og Misnøie imellem forskjellige Classer i Staten, og navnlig imellem Undersaatterne og Regjeringen. Jeg sagde tidligere, at Fællesanliggenderne godt kunde være til og besørjes indenfor Rigsdagens Omraade, om ogsaa Fællesstatens Skin var tilstede, thi dette har været saaledes paa Tider, da Fællesstatens Virkelighed var tilstede. Jeg vil raade det høie Ministerium at tage for sig Forslag af Finantsudvalget, om en forandret Form af Finantsloven, for Finantsaaret fra 1ste April 1855 til 31te Marts 1856 og at sammenholde det med Regjeringens eget Forslag for Finantsaaret 1854—55. Da var Fællesstaten fuldt tilstede, og man vil dog finde, at Rigsdagen har forhandlet om følgende Finantscapitler: „Domaineindtægterne“, „Overskud af Hertugdømmet Lauenborg“, „Overskud af de vestindiske Der“, „Renter og Afdrag paa Statsactiverne“, „Dresunds- og Strømtolds-Intrader“, „Overskud af Told og Kortstempling etc.“, „Postintrader etc.“, „Classelotteriet“ og „Afskellige under Monarchiet henhørende Fællesindtægter“. Man vil altsaa see, at det, at Rigsdagen behandlede disse Sager ligeoverfor den saakaldte Fællesanliggenderstilstand — man veed ikke rigtig mere, hvorledes man skal benævne det — er Noget, der har været praktiseret, endog med Regjeringens Samtykke og Indvilligelse, ja, som især har været gjort gjældende af de Mænd, der nu synes meest tilbøjelige til at støtte den

modsatte Retning og Bevægelse. Et Regjeringsforslag, der allerede havde indskrænket Rigsdagens Omraade, blev mødt af dette Udkast fra et Finantsudvalg, hvori der var adskillige af de Medlemmer, som nu synes meest ivrige for at befordre den besynderlige Bevægelse, man vedligeholder her i Landet. Man viste derved Regjeringen, at Rigsdagen, saalænge Fælleskabet ikke i Virkeligheden var indtraadt, ikke burde give Noget op af sin bevilgende Myndighed; man satte igjennem, at et Lovudkast i den Retning blev sendt fra Finantsudvalget til Regjeringen, og denne var i Grunden heller ikke uvillig til at gaae ind derpaa; jeg troer endog, det blev gjort til Grundlag for den videre Forhandling. Det, vi altsaa maage vide, før vi kunne gaae videre i denne Sag, er, hvad Regjeringen forstaaer ved at have forelagt os disse Forslag til Behandling, om den derved forstaaer, hvad i Almindelighed forståes, naar Forslag forelægges os til Behandling, eller om det kun er en Form, vi skulle underkaste os og gennemgaae for at bygge den Bygning, som Ministeriet lægger saa megen Bægt paa, men om hvilken jeg ikke engang veed, hvorvidt det er Ministeriet, som har lagt Grundstenen til den. Det er dog ogsaa værd at vide, hvem der er den rette Opfinder af den hele Tilstand og de dermed forbundne Forslag.

Formanden: Det forekommer mig, som om det ærede Medlem — men maastee jeg ikke har fattet ham rigtigt — udtalte i sit Foredrag, at den under 17de November d. A. stadfæstede Grundlovsbestemmelse var et Statscoup. Forsaavidt det ærede Medlem har udtalt dette — men jeg skal indrømme, at jeg ikke i Alt forstod det ærede Medlems Udtalelser —, saa maa jeg erklære, at en saadan Betegnelse af en af den paagjældende Lovgivningsmagt vedtagen og af Hans Majestæt Kongen stadfæstet Handling, ikke er rigtigt.

Ischering: Jeg troede, at jeg havde gjort det klart, at der ingen Lovgivningsmagt havde været tilstede i denne Lov, efter som der kun er een Lovgivningsmagt i Kongeriget Danmark, nemlig Rigsdagen og Kongen i Forening, og forsaavidt det er forsøgt at gjøre det Om-